

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: V. T. T., nar. X,
st. příslušnost X
zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem
sídlem Nekázanka 888/20, Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem P.O.Box 21/OAM, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2024, č. j. OAM-14/ZA-ZA11-D07/2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že příslušným státem

k projednání žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 („nařízení Dublin III“) Rumunsko.

II. Podání účastníků

Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněno a že byl zcela nedostatečně posouzen jeho vztah s družkou, se kterou má prokazatelně trvalý vztah. Nesouhlasí s tím, že jeho příběh nenaplnuje čl. 9 nařízení Dublin III., neboť jej lze pokládat za rodinného příslušníka ve smyslu čl. 2 písm. g) bod 1. nařízení Dublin III., jelikož jeho družka, H. Z., se kterou žije v trvalém partnerském vztahu a společné domácnosti na adrese X, má priznanou dočasnou ochranu. K existenci vztahu doložil několik společných fotografií z různých časových období. Žalovaný podle něj neposuzoval intenzitu a trvalost vztahu žalobce, kdy je zřejmé i s ohledem na odstup doložených fotografií, že partneři jsou zamilovaní, jejich vztah jim prospívá a bylo by nepřiměřené nutit oba, aby se rozdělili. Uvedl, že na vztah nebyl dotazován, díky čemuž nebyl vztah zohledněn v rámci zamítavého rozhodnutí.

2. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby s tím, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobce byl podle něj v době podání žádosti o mezinárodní ochranu držitelem rumunského pobytového oprávnění a Rumunsko uznalo svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Na žalobce se tak vztahuje čl. 12 nařízení Dublin III.

III. Posouzení věci krajským soudem

3. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
4. Žaloba **není** důvodná.
5. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III *žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.* Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které *není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*
6. Podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III platí, že *pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.*
Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.
7. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 30. 10. 2024. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce má rumunské povolení k pobytu s platností do 29. 6. 2023, Rumunsko uznalo svoji příslušnost k rozhodování o žádosti o mezinárodní ochraně. Předchozí kritéria uvedená

v nařízení v případě žalobce splněna nejsou a Rumunsko je proto dle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III. příslušné k posouzení žádosti žalobce.

8. Z obsahu správního spisu plyne, že v rámci poskytnutí údajů v žádosti žalobce uvedl, že dne 12. 7. 2019 vycestoval z Vietnamu do Rumunska za prací, ve Vietnamu ji nemohl sehnat a měl velký dluh. V Rumunsku zůstal až do 10. 10. 2024, od tohoto dne byl v X u známého. Do ČR dorazil téhož dne vlakem, od roku 2019 je to jeho první pobyt v Evropské unii, měl vízum pro vstup do Rumunska a pobytové oprávnění Rumunska do 29. 6. 2023. Podaná žádost o mezinárodní ochranu je jeho první, jejím důvodem je velký dluh, proto by chtěl zůstat v ČR, pracovat zde a postupně dluh splatit. Jiný důvod pro udělení mezinárodní ochrany neměl.
9. K pobytu v Rumunsku uvedl, že pracoval v továrně na výrobu potravin a pak pro jinou firmu, po skončení platnosti pobytu zůstal v Rumunsku a pracoval na stavbách na černo. Po skončení pobytu chtěl získat nový život v jiném státě, proto vycestoval do ČR, protože zde měl známého, jiný důvod pro přicestování do ČR neměl. Jediné důvody pro opuštění Rumunska byly konec platnosti pobytu a problémy se zajištěním práce. Jiné problémy v Rumunsku neměl. Poučení o tzv. Dublinském systému rozuměl, do Rumunska se nechce vrátit, neboť tam nemá práci, případné rozhodnutí o povinnosti vrátit se do Rumunska respektovat nemíní.
10. Na výslovný dotaz žalovaného: „*Máte nějaké příbuzné nebo sociální vazby v ČR nebo v Evropě?*“ uvedl: „*Příbuzné ani jiné nejbližší sociální vazby v Evropské unii nemám.*“
11. Pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu proběhl dne 4. 11. 2024. Dne 11. 12. 2024 proběhlo seznámení žalobce s podklady rozhodnutí, během kterého žalobce uvedl, že se nebude podrobně s podklady seznamovat, nebude nic dokládat a (na dotaz zda chce ještě uvést nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl správní orgán vzít v úvahu) že nebude nic dalšího uvádět.
12. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 13. 12. 2024 a žalobu, ve které tvrdil existenci vztahu s paní H. Z., podal žalobce 19. 1. 2025.
13. Obecně platí, že právní řád a společný azylový systém vychází z předpokladu, že se zřetelem na úroveň ochrany základních práv a svobod v členských státech Evropské unie se považují členské státy navzájem za bezpečné země původu, a to pro veškeré právní a praktické účely spojené se záležitostmi azylu. Zároveň není za běžných okolností důvodu se domnívat, že by některý z členských států trpěl pronásledování či působení vážné újmy na svém území v případě státních příslušníků třetích zemí. Pokud nevyjdou v řízení najevo konkrétní náznaky dosahu hrozby ze země původu i na příslušný členský stát, není povinností žalovaného se možným přesahem obav žadatele na území jiného členského státu výslovně zabývat (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016–24).
14. V řízení žádné takové okolnosti najevo nevyšly a žalobce při pohovoru neuvedl žádné důvody, krom své nechuti, proč by nemohl vycestovat do Rumunska. Žádné náznaky případné hrozby pronásledování na území Rumunska neuvedl.
15. Podle názoru soudu nejsou důvodné námitky, že na žalobce měl být aplikován čl. 9 nařízení Dublin III., jelikož ho lze pokládat za rodinného příslušníka ve smyslu čl. 2 písm. g) bod 1. nařízení Dublin III.

16. Podle čl. 9 nařízení Dublin III. *pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.*
17. Podle čl. 2 písm. g) bod 1. nařízení Dublin III. *jsou „rodinným příslušníkem“ tito členové rodiny žadatele nacházející se na území některého členského státu, pokud tato rodina existovala již v zemi původu: manžel či manželka žadatele nebo jeho nesezdaný partner či partnerka, se kterým/ktou žije v trvalém vztahu, pokud se k nesezdaným párům v právu nebo praxi dotčeného členského státu přistupuje podobně jako k párům sezaným podle jeho právních předpisů o státních příslušnících třetí země.*
18. Soud musí konstatovat, že žalobce nijak nedoložil naplnění podmínek čl. 9 nařízení Dublin III., neboť ani v řízení před správním orgánem ani v řízení před soudem nedoložil souhlas paní H. Z. Krom uvedeného žalobce neprokázal ani to, že by žalobce byl rodinným příslušníkem „rodiny“, kterou by tvořil on a paní H. Z. Skutečnosti uváděné žalobcem v podané žalobě o existenci společné domácnosti s paní H. Z. jsou navíc v kontextu celé věci zcela nevěrohodné.
19. Žalobce přicestoval do ČR dne 10. 10. 2024 a z poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu plyne, že se jedná o jeho první stup na území ČR. Dne 4. 11. 2024 požádal o mezinárodní ochranu a při pohovoru uvedl, že v EU nemá žádné příbuzné ani jiné nejbližší sociální vazby. Dne 11. 12. 2024 nechtěl uvést žádné nové skutečnosti. Z vlastních tvrzení žalobce tak plyne, že nejméně v období od 10. 10. 2024 do 11. 12. 2024 neměl na území EU žádné nejbližší sociální vazby na území EU, přičemž sdílení společné domácnosti, *nota bene* definování vztahu s ženou jako družský poměr, v důsledku kterého se považoval za „rodinného příslušníka“, lze jistě považovat za sociální vazbu. Žalobcem dokládané fotografie existenci společné domácnosti nijak neprokazují. Žalobce sice tvrdí, že byly pořízeny s časovým odstupem, nicméně časový odstup v pořízení fotografií může prokazovat maximálně tak změna účesu muže na fotografii, rozhodně ale fotografie nemohou prokazovat, že daní partneři jsou zamilovaní, jejich vztah jim prospívá a bylo by nepřiměřené nutit oba, aby se rozdělili. Fotografie předložil žalobce jako *jediný* důkazní prostředek, jiné důkazní prostředky k prokázání existence společné domácnosti, natož družského poměru mezi žalobcem a paní H. Z., nepředložil ani nenavrhl. S ohledem na naprostý nedostatek navržených důkazních prostředků je pro soud zcela nevěrohodné, že by žalobce vytvořil družský poměr a stabilní společnou domácnost za období od 13. 12. 2024 do 19. 1. 2025 (cca 1 měsíc), potažmo ani od 10. 10. 2024, kdy vstoupil na území ČR (cca 3 měsíce).
20. Pokud jde o tvrzení žalobce, že o vztahu s paní H. Z. nehovořil před správním orgánem, neboť nebyl na daný vztah dotazován, nelze z něj dovozovat nepřezkoumatelnost ani nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Správní orgán nemohl vědět, zda žalobce udržoval v době pohovoru partnerský vztah s paní H. Z., tudíž se na něj ani logicky nemohl ptát. K existenci jakýchkoliv sociálních vazeb, tj. vč. vazeb osobních, partnerských, jasně směřoval dotaz žalovaného, zda má žalobce „*nějaké příbuzné nebo sociální vazby v ČR nebo v Evropě?*“, přičemž žalobce existenci sociálních vazeb v EU popřel.
21. Napadené rozhodnutí proto není nepřiměřené, zcela zohledňovalo skutkový stav založený výpovědí žalobce a jeho vyjádřením se k podkladům řízení. Dotazy žalovaného byly

formulovány zcela standardně a dostatečně určité a srozumitelně tak, aby žalobce mohl odpovědět dostatečně určité a jednoznačně.

22. Zároveň bylo úkolem žalovaného, potažmo nyní soudu, zhodnotit, zda v případě žalobce existují individuální okolnosti, které by mohly bránit přemístění žalobce do Rumunska. Soud má za to, že takové okolnosti v nyní projednávané věci nenastaly, resp. nebyly žalobcem prokázány. Ekonomické důvody, které žalobce jako jediné pro svůj pobyt v ČR uvádí, mezi individuální okolnosti bránící přemístění žalobce nepatří. V kontextu toho považuje soud žalobní tvrzení o společné domácnosti s paní H. Z. za ryze účelová.
23. Pokud jde o otázku obecných systémových nedostatků azylového systému Rumunska, žalovaný si opatřil jako podklad pro své rozhodnutí Informaci OAMP ze dne 7. 11. 2024 ohledně azylového systému v Rumunsku, ze které vyplývá dostatečně popis azylového systému v dané zemi. Nevyplyvají z ní podezření na systémové nedostatky, které by objektivně bránily přesunu žalobce do Rumunska k provedení azylového řízení. Aktuálnost uvedeného podkladu žalobce nespornuje.
24. Cílem řízení před žalovaným nebylo věcné posouzení žádosti žalobce, ale toliko posouzení a rozhodnutí otázky příslušnosti žalovaného k věcnému posouzení. V podané žalobě žalobce nijak nezpochybnil dostatečnost azylového systému v Rumunsku tak, aby vznikly pochybnosti o systémových nedostacích, které by vyloučily posouzení jeho žádosti v souladu se standardy států EU, které vylučují pronásledování či působení vážné újmy na svém území v případě státních příslušníků třetích zemí. Zároveň ze správního spisu vyplývá, že Rumunsko akceptovalo požadavek ČR na převzetí žalobce k řízení o žádosti o mezinárodní ochranu.
25. V řízení nevyšly najevo žádné okolnosti, které by bránily vycestování žalobce do Rumunska, a uplatněné žalobní námitky neshledal soud důvodné.
26. V řízení nevyplýnuly žádné důvody, pro které by žalovaný nebo soud měl aplikovat čl. 17 nařízení Dublin III., jehož aplikace se žalovaný ani sám nedomáhal. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že otázkou poskytnutí mezinárodní ochrany a skutečnostmi souvisejícími s případným návratem žalobce do země původu se věcně budou zabývat orgány státu, který je dle nařízení Dublin III. příslušný k posouzení jeho žádosti, tj. orgány Rumunska. Žalobce rodinné ani jiné bližší sociální vazby i s ohledem na výše uvedené neprokázal, nemá tu žádné kulturní vazby, tudíž nebylo nutné zabývat se aplikací čl. 17 nařízení. Žalobce se nepotýká se zdravotním omezením, je soběstačný, bez zvláštních potřeb. Samotná touha po práci v ČR není důvodem pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.
27. Na závěr soud konstatuje, že úkolem tohoto řízení není posoudit věcnou důvodnost uplatněné žádosti o mezinárodní ochranu, ale pouze posoudit to, zda po procesní stránce bylo správně rozhodnuto o orgánu, který má věcnou důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu posoudit. Není proto na místě, aby se správní orgány zabývali tím, proč žalobce odmítá usilovat o dosažení mezinárodní ochrany v jiném členském státě.
28. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval individuální situací žalobce. Žalobní námitky proto krajský soud shledal jako nedůvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

29. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.
31. Jelikož soud o žalobě rozhodl věcně, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě již samostatně nerozhodoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 3. března 2025

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce